

čení dle XXVI hlavy obč. zákona. To se stává na př., zvolí-li si kdo dohodou se správou nemocnice léčení v nemocnici na místo léčení domácího nebo na místo léčení v soukromém ústavu. Podobně věc se může míti i v takových případech, kdy nemocná osoba k žádosti členů rodiny a na popud svého lékaře přijata bude do nemocnice k léčení, v kterémž případě přichází v úvahu § 1037 obč. zák. I to je možné, že žalobce jako osoba úrazovému pojištění podléhající, přenesen byl do nemocnice v důsledku soukromoprávní úmluvy mezi okresní nemocenskou pokladnou a žalovanou stranou (srv. bod 5 předložené instrukce pro službu žurnální). I v tomto veškerém směru třeba řízení doplniti a potřebná zjištění provésti. Nebude-li tu těchto případů, v nichž na straně žalovaného fondu jde o soukromoprávní poměr z důvodů právě uvedených, pak teprve bude nutno obírat se otázkou, zda činnost nemocnice mimo tyto případy jest povahy soukromoprávní, v kterémžto případě by nebylo lze použiti předpisů občanského zákoníka, zejména hlavy XXVI. a XXX. Ani v tomto směru není skutkový poměr s dostatek objasněn. Zejména finanční prokuratura vzhledem k neujasněnému poměru, kdo vlastně jest žalovanou stranou, omezila se na tvrzení, že jde o ústav státní a že stát v tomto případě nemůže býti přidržán k náhradě škody, ježto není zvláštního zákona o zodpovědnosti státu za takovéto úkony. Jest proto oběma stranám dle Šu 182 c. ř. s. dáti možnost, aby přednesly skutkové okolnosti, které by svědčily tomu, zda v těch případech, kde může dojiti k tomu, že léčebné bude hraditi chudinská obec nebo zemský fond nebo vůbec někdo jiný mimo žalovaný fond nemocniční, jde o poměr soukromoprávní či veřejnoprávní. Zejména objasniti jest skutkové poměry, které u všeobecné nemocnice v Praze nastaly na základě zákonodárství popřevratového, najmě zákona 242 z roku 1920, a na základě sjednocení správy nemocnice se správou státní nemocnice na Královských Vinohradech, při čemž po případě přihlídati bude zase k postavení klinik. O povaze poplatků za léčení vyslovil se již podrobně bývalý Nejvyšší soud ve Vídni ve svém plenissimárním usnesení ze dne 5. března 1912, čís. 677/11 (kn. jud. čís. 197 Gl. U. N. F. čís. 5811), ale vzhledem k vyličenému nynějšímu stavu právních a skutkových poměrů ve všeobecné nemocnici pražské nelze otázku, jaké povahy jsou úkony léčební na žalobci provedené, zodpověděti bez doplnění řízení v udaných směrech. Vyjde-li na jevo, že právní poměr mezi stranami posuzovati dlužno dle předpisu o smluvních poměrech soukromoprávních, pak ovšem ještě bude třeba doplnění v tom směru, jak odvolací soud nařídil, i stačí proto stěžovatele v té příčině odkázati na správné důvody napadeného usnesení.

Čís. 4827.

Veřejná obchodní společnost sice není samostatnou osobou právnickou, leč přes to tvoří společenské jmění zcela samostatnou část jmění společníků, oddělenou fakticky i právně od soukromého jich jmění.

Vyrovnaní s veřejnou společností netýká se samostatného závazku společníků, založeného tím, že spolupodepsali směnku nejen za společnost, nýbrž i jako spolupřijatelé.

Nejde o zvláštní výhodu ve prospěch některého věřitele (§ 47 vyr. ř.), neujednali-li veřejní společníci s věřitelkou společností výslovně, že po-

depiší směnku výslovně jen za tím účelem, aby se věřitelce dostalo před ostatními věřiteli výhody.

K podání třetí osoby po uplynutí lhůty k dovolání (dovolací odpovědi), že přistupuje jako vedlejší intervenient, nelze přihlížeti, pokud obsahuje více než ohlášení přístupu.

(Rozh. ze dne 19. března 1925, Rv II 17/25.)

Směnečný platební příkaz proti Ferdinandu P-ovi a Františku N-ovi byl ponechán v platnosti s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Jest nesporno, že žalovaní podepsali žalobní směnku jednak jako firmanti příjemky firmy P. a N., jednak osobně jako samostatní její příjemci. To vyplývá ostatně již z obsahu směnky. Jde tedy o rozdílné směnečné závazky, jednak firmy P. a N., jednak Ferdinanda P-a a Františka N-a jako spoluakceptantů (čl. 23, 81 sm. ř.). K tomu přistupuje ještě ručení obou posléz jmenovaných jako veřejných společníků za závazek firmy P. a N. ve smyslu čl. 112 obch. zák., jež není nikterak totožným s jich závazkem vzešlým zvláštním podpisem na směnce, nehledíc ani k tomu, že ono ručení jest závislým na rozsahu závazku firmy samé, kdežto toto ručení nemá se závazkem firmy nic společného. Samostatnost závazku společnosti jako takové plyne již z její právní povahy. Veřejná společnost není sice osobou právnickou, neboť jmění společenské není jměním neosobním, náležejíc společníkům, leč přes to tvoří společenské jmění zcela samostatnou část jmění společníků, oddělenou, fakticky i právně, od ostatního soukromého jich jmění (čl. 119 až 122 obch. zák.). Ono jest předem a nejprve zavazeno obchodním věřitelům společnosti. Soukromí věřitelé společnosti mohou na základě rozsudku, vydaného proti společnosti, vésti exekuci toliko na úrok a zisk, který náleží jejich dlužníkům jako společníkům, ale nemohou za trvání společnosti vésti exekuci na jich podíl ve společenském jmění (čl. 119 obch. zák.). V případě úpadku společnosti mají toliko její věřitelé výhradné právo žádati zaplacení ze jmění společenského. Uznává-li tedy právo nejen jednotnou reprezentaci všech členů na venek, které se jeví ve společné firmě (čl. 85 obch. zák.), nýbrž i zvláštní jmění společenské, vyplývá ze směnky nárok žalobkyně jako směnečné věřitelky jak proti společnosti P. a N., tak i proti jejím veřejným společníkům z důvodu čl. 112 obch. zák. a mimo to ještě zvláště jako proti samostatným směnečným dlužníkům. Zde přichází v úvahu ovšem jen tento závazek, neboť žaloba čelí jen proti Ferdinandu P-ovi a Františku N-ovi jako příjemcům směnky. Žalovaní namítají, že jejich závazek pominul soudním vyrovnáním společnosti P. a N. Náзору tomu bylo by přisvědčiti jen, pokud by šlo o závazek žalovaných jako veřejných společníků firmy, plynoucí z ustanovení čl. 112 obch. zák. se zřetelem k §u 60 druhý odstavec vyr. ř., dle něhož účinky vyrovnání se společností prospívají i společníkům, pokud ve vyrovnání nebylo nic jiného stanoveno. Vyrovnání se společností nedotýká se však nikterak samostatného závazku žalovaných, založeného jich zvláštními podpisy

jako přijatelů směnky (§ 48 vyr. ř.), neboť žalovaní ani netvrdí, že se žalobkyně svých práv z těchto podpisů výslovně vzdala a ze spisů vyrovnávacího řízení, zejména z usnesení ze dne 21. května 1924 čís. ř. 76, vyrovnání potvrzujícího nikterak neplyne, že byly stanoveny a vyrovnávacím soudem také schváleny zvláštní výhrady, dle nichž mají býti vyrovnáním sprostěni závazku také společníci, podepsavší směnky ještě zvláště jako spolupřijatelé. Naopak v poslední větě usnesení jest zvláště zdůrazněno, že se vyrovnání netýče pohledávek soukromých věřitelů společníků. Okolnost, že směnka byla vydána k získání úvěru pro obchodní účele společnosti, jest nerozhodná, i kdyby byla prokázána, neboť tím by se na povaze zvláštního soukromého závazku žalovaných nic nezměnilo, třeba že obmýšleli vyrovnati své obchodní dluhy. Rovněž bezvýznamnou jest skutečnost, že pohledávka žalobkyně nebyla při roku dne 8. května 1924 pojata mezi soukromé dluhy společníků a že přítomný zástupce žalobkyně nečinil proti tomu námitek. V tom nelze ještě spatřovati vzdání se žalobkyně záruk, jež jí poskytovala směnka. Nebylo proto třeba prováděti nabídnuté důkazy o těchto nerozhodných okolnostech (§ 275 c. ř. s.) a není proto řízení neúplným, že se tak nestalo. Avšak ani námitka, že by žalobkyně získala oproti ostatním věřitelům nedovolené výhody, kdyby bylo žalobě vyhověno (§§ 47, 50 (3) a 53 (3) vyr. ř.) neobstojí. Vždyť žalovaní sami netvrdí, že se žalobkyně se zřetelem k obmýšlenému vyrovnání ujednali, že směnku podepíše ještě zvláště za tím účelem, aby se jí dostalo před ostatními věřiteli výhody. Žalovaní sami vysvětlují účel celé směnky jen jako prostředku k dosažení úvěru. Posoudil tudíž dovolací soud věc správně po stránce právní.

Dodati jest ještě, že firma I. podáním ze dne 10. ledna 1925 bezprostředně u dovolacího soudu oznámila, že přistupuje k straně žalované jako vedlejší intervenientka. K tomuto podání, pokud obsahuje více než ohlášení přístupu, nelze však přihlížeti, poněvadž uplynutím lhůty k dovolání (dovolací odpovědi) byly přípustné procesuální úkony stran (nehledíc k případnému vzdání se dovolání) vyčerpány, vedlejší intervenient pak nemohl by míti více práv než strana sama, takže jakákoli další činnost vedlejšího intervenienta v tomto období sporu neměla by vůbec významu.

Čís. 4828.

Odložil-li súčtovací ústav přihlášku k soupisu jako bezpředmětnou s tím, že přihlášená pohledávka nenáleží do soupisu dle nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n., jest v přerušeném řízení pokračovati.

K založení příslušnosti dle §u 104 j. n. stačí, byl-li k žalobě připojen opis listiny s tím, že prvopis bude předložen u líčení. Přehlédl-li prvý soud, že v žalobě, opírající příslušnost o § 104, nebyla úmluva listinou prokázána a neodmítl-li žalobu bez dalšího jednání, dostačí k zamítnutí námítky žalovaného, vznesené z tohoto důvodu, když žalobce dodatečně při jednání o námitce předloží onen listinný doklad.

Podrobil-li se příjemce dluhu podmínkám dluhopisu vůbec, podrobil se i umluvenému sudišti.

(Rozh. ze dne 24. března 1925, R I 149/25.)